

[Finansministeren.]

hed med de for kapitalbindingskonti og skattelettelseskonti gældende regler blev søgt tilvejebragt hjemmel til, at forsikringspræmier, der betales efter udløbet af et indkomstår, men før udgangen af den nærmest følgende januar måned, kan fratrækkes ved indkomstopgørelsen for det forløbne indkomstår. Denne henvendelse blev oversendt til det i oktober 1960 nedsatte udvalg om beskatning af forsikrings- og pensionsordninger m. v. med henblik på overvejelse i forbindelse med udvalgets samlede gennemgang af beskatningsreglerne for forsikringer m. v.

Fra Assurandør-Sociétéetets side er der senere fremsat ønske om, at sådan ligestilling søges gennemført med virkning for skatteåret 1965-66, uden at man afventer det samlede resultat af udvalgsarbejdet.

Udvalget har derefter i en skrivelse af 11. november d. å. udtalt, at det intet finder at erindre imod, at Assurandør-Sociétéetets ønsker imødekommes, dog under forudsætning af, at den ønskede nyordning alene kommer til at vedrøre forsikringspræmier, der er omfattet af den begrænsede fradragsret på 1.500 kr. og 1.000 kr. for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere samt af, at nyordningen alene får virkning for første præmie vedrørende en nyttegnet forsikring.

Det pågældende afsnit i lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets udtalelse. I øvrigt skal jeg henvide til lovforslagets bemærkninger.

Forslagets § 1, nr. 1, angår lønmodtagere, der optages i Arbejdsmarkedets Tillægspension efter deres 52. år. Da tillægspension udbetales fra de pågældendes 67. år, vil indbetalingsperioden for sådanne ældre medlemmer blive under 15 år.

Efter de gældende regler om fradrags- eller afskrivningsret for indbetalinger til renteforsikring eller pensionsordning med løbende udbetalinger ville disse ældre lønmodtagere ikke kunne fratrække deres eget bidrag til tillægspensionsordningen fuldt ud i indkomsten for betalingsåret, men fradragsretten for de samlede indbetalinger måtte fordeles over en periode på 15 år. Dette resultat må forekomme ganske uantageligt for de småbeløb, der her er tale om, og lovtæksten foreslås derfor ændret på

dette punkt, således at den allerede gældende undtagelsesbestemmelse om fuld fradragsret for præmier vedrørende pristalsreguleret alderdomsforsikring uanset præmiebetalingsperiodens varighed udvides til også at omfatte bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Af hensyn til reglernes tilrettelæggelse ved den kommende skatteligning må jeg anmode om, at lovforslaget søges hurtigt gennemført, om muligt senest den 1. december d. å., da vejledningen til selvangivelsen for skatteåret 1965-66 skal være trykkklar. Jeg må derfor henstille, at spørgsmål om eventuelle andre ændringer i loven om beskatningen af renteforsikringer m. v. afventer afslutningen af arbejdet i det omtalte udvalg, som efter det for mig oplyste stiler imod at afgive betænkning i begyndelsen af næste år.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om Danmarks forvaltningshøjskole*.

Baggrunden for lovforslaget er, at samfundsudviklingen pålægger den offentlige forvaltning stadig mere komplicerede arbejdsopgaver. Disses tilfredsstillende løsning vil i mange tilfælde gøre det ønskeligt eller påkrævet, at det administrative personale kan supplere deres forudgående teoretiske og praktiske uddannelse gennem efteruddannelse under en eller anden form.

Inden for nogle områder af forvaltningen har der allerede i længere tid eksisteret begrænsede efteruddannelsesordninger, f. eks. statens etatskoler, hovedstadskommunernes assistentskoler og dansk kommunalkursus, men det er fra alle sider erkendt, at der er behov for yderligere efteruddannelsesmuligheder.

Dette er senest fastslået i den betænkning om efteruddannelse af statens og kommunernes administrative personale, som udvalget vedrørende centraladministrationens personalepolitik afgav i 1962, og hvori udvalget i samarbejde med de kommunale organisationer og hovedstadskommunerne foreslår oprettet en forvaltningshøjskole fælles for hele den offentlige forvaltning.

Som anført i bemærkningerne — og som

[Finansministeren.]

det vil være det høje ting bekendt fra de seneste to finanslove — har der siden efteråret 1963 været afholdt en række forsøgs-kursus på grundlag af udvalgsbetænkningen. Der er herved tilvejebragt et praktisk erfaringsmateriale og opnået bekræftelse af, at der er behov og interesse for en sådan efteruddannelsesinstitution.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed give en udførlig redegørelse for den virksomhed, forvaltningshøjskolen tænkes at skulle varetage, men blot fremhæve de principielle retningslinjer, der ligger til grund for forslaget.

Skolen skal primært kun beskæftige sig med efteruddannelse, d. v. s. uddannelse af personalet efter ansættelsen. I det omfang der i forvejen findes efteruddannelsesordninger for enkelte forvaltningsområder eller personalegrupper, skal forvaltningshøjskolens virksomhed tilrettelægges under hensyn hertil, ligesom der skal tages hensyn til, om et uddannelsesbehov kan tilgodeses gennem det almene undervisningsvæsen.

Deltagelse i undervisningen skal ske på frivilligt grundlag og uden udgift for deltagerne. Ved tilrettelæggelsen af kursus bør der tilstræbes den størst mulige geografiske spredning, således som det allerede er sket for de foreløbige forsøgskursus' vedkommende.

Ved tilrettelæggelsen af sin undervisningsplan skal forvaltningshøjskolen inden for de givne økonomiske rammer søge at dække ethvert efteruddannelsesbehov med ligelig hensyntagen til de forskellige forvaltningsområder og personalegrupper og med henblik på at gøre personalet bedre egnet til at varetage de arbejdsopgaver, der er pålagt det, og om muligt at uddanne det til bestridelse af mere kvalificerede opgaver end hidtil. I sidstnævnte henseende skal jeg specielt henlede opmærksomheden på de forsøgskursus, der er i gang for statens assistentpersonale, og som bl. a. tilsigter at uddanne en personalegruppe til at varetage opgaver, der hidtil er udført af akademisk uddannet personale.

Hvor forholdene gør det praktisk muligt, bør forvaltningshøjskolens kursus tilrettelægges med henblik på deltagelse fra såvel staten som kommunerne. Det må anses for værdifuldt, at personale fra de to forvaltningsområder herigennem får mulighed for

gensidig erfaringsudveksling om administrative spørgsmål, ligesom de foreslåede ledelsesorganer, bestyrelsen og undervisningsrådet, vil kunne bidrage hertil.

Gennemførelsen af lovforslaget er som anført i bemærkningerne forudsat i 1965-66 at kunne holdes inden for det budget, der er opstillet for den igangværende forsøgsvirksomhed, men der må regnes med stigende udgifter, efterhånden som forvaltningshøjskolen udbygges. Når henses til, at skolens virksomhed retter sig mod en personalegruppe på ca. 40.000 personer beskæftiget i statens og kommunernes administration, er der imidlertid tale om en relativt beskedent udgift, og hvis forvaltningshøjskolen kan opfylde sit formål: at bidrage til en bedre og mere effektiv og dermed en mere økonomisk administration, vil pengene være vel anvendt.

Idet jeg endelig skal henvise til, at såvel styrelser som personaleorganisationer inden for stat og kommuner har givet det til grund for lovforslaget liggende udvalgsforslag tilslutning, skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag til tingets velvillige behandling.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg har hermed den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Vidner m. m.).

Forslaget bygger i alt væsentligt på den betænkning, som justitsministeriets vidneudvalg afgav i 1962, men indeholder herudover et par enkelte mindre ændringer.

Af forslagens enkelte bestemmelser skal jeg kun omtale de vigtigste af ændringerne i forhold til den gældende lovgivning.

Ifølge de gældende regler må tjenestemænd eller andre, der handler i offentligt hverv, ikke afkræves vidneforklaring om forhold, der er omfattet af deres tavshedspligt, medmindre vedkommende overordnede myndighed giver sit samtykke. Det foreslås at begrænse denne regel til tilfælde, hvor tavshedspligten er pålagt i det offentliges interesse, og at give retten en beføjelse til under visse betingelser at bestemme, at vidneforklaring skal afgives, selv om samtykke til afgivelse af vidneforklaring nægtes, dog ikke hvis nægtelsen begrundes med hensynet til statens sikkerhed eller forholdet til fremmede magter.